

Za svoje otroke išči le takih odgojnikov, katerim se ne more v življenji in šegi ničesa očitati, in take, kateri so že mnogo skusili na svetu. Prava izreja je vir in podlaga vse poštenosti.

(Plutarch.)

Jezik je značaj našega uma.

(Herder.)

Otrok prava sreča so bogaboječi starši, pa tudi staršev naj večja čast so pobožni, lepo izrejeni otroci.

Sestra prave ljubezni je prijaznost; ona dela prijetno življenje. Prijateljev pa ne smes pozabiti; pravih prijateljev cena je velika.

Večja ko je čigava vrednost, večja je tudi ponižnost; sej se le prazni klas povikšuje.

Bojimo se Boga in spoštujemo cesarja; s šuntarji in puntarji se ne pečajmo!

Šola je draga reč, ako je živa za Boga in za domovino. Oživljati šolo pa morajo učitelji. Ako so učitelji terdi ko les in merzli ko kamen, tudi mladina odreveni; ima oči pa ne vidi, ima ušesa, pa ne sliši, ima serce, pa ne občuti ne svojih, ne drugih potreb. Taka šola in pa ledena jama cerkvi in domovini več škoduje, ko hasne.

(Slomšek.)

Šolske stvari.

Povestice za otroke.

Volk, lesica in mačka.

Sli ste po poti vkup lesica in mačka, in se pogovarjate, kaj je prav, in kaj ni prav. Obe pravite, da je rop in morija naj večja hudo-bija. Dalje po poti zagledate volka, ki je ravno ovco tergal. Zeló se jezite in psujete to neusmiljeno djanje in grozno pregreho. Pri takem pogovoru pridete do vasi. Tu vidite pred neko hišo kokljo s piščeti. Lesica hitro skoči in zadavi kokljo; mačka pa vjame piščanca in steče v kot z njim. Pozabile ste namreč na vso svojo čednost in modrost.

Človek rad graja napake drugih; sam svojih pa ne vidi.

(A. G. Meissner.)

Mladi slavček.

»Vidiš, mamica, kako lepi červiči so v tem le hramčku«, pravi mladi slavček svoji starki; »kdo mi brani, da bi ne vžil te mastne

jedi?« »Ravno to, ker nam nihče tega ne brani in ker nam je nastavljeno, nam kaže, če smo modri, da naj se ne dotaknemo nevarne reči«, odgovori ji starka. »Tega ne razumem«, pravi mladi slavček, skoči v nastavljeno tičnico, in se vjame.

Puhla modrost in sladkosnednost pripelje v nesrečo.

(F. Meineke.)

Vlovljeni kljunač in tičar.

Kljunač se vjame za nogo v nastavljeno zanko. Tičar pride k njemu in ga hoče zadaviti. Kljunač pa lepo prosi: »Pusti me, ljubi moj, naj letim na prosto; za dar ti hočem namesto sebe deset drugih tovaršev kljunačev v zanke privabiti«. Tičar pa pravi: »Ravno zato, ker si tako hudoben, da hočeš svoje tovarše v smert izdajati, zaslužiš, da te umorim. Zadavi ga.

Tudi v nesreči bodi pošten!

(A. G. Meissner.)

Koristne stvari.

Iz zgodovine o znajdbah.

(Dalje.)

4. Perva pota.

Tisuč in tisuč let je preteklo, preden so ljudje mislili na boljša pota in vredene ceste. Pri začetku so ljudje poznali le samo steze za peš; ko pa so sčasoma iznajdili vozove in so poznali moč in korist nekterih živali, so spremenili steze v kolo-vozna pota. Pa tudi ta so bila dolgo še prav za silo narejena. — Ko so se ustanovile države in se je zbudilo trgovstvo in poljedelstvo, so napravljale ceste posamne srenje, dežele in države. Že Egipčani so delali ceste z odtočniki (grabni) pri kraji; Sirčani so imeli na sredi zvišane in Greki so jih nasipali s kamenjem in peskom.

5. Vožnja.

Perva vožnja bila je na saneh po snegu in ledu in v gorkih deželah po stermih bregovih in rebrih. Vpregali so naj pred pse in druge manjše živali, pozneje še le konja, osla, vola i. t. d. Za tim, so namesto sanincev naredili kolesa in tako prva kola.

(Dalje prih.)